

ช่าง...คิด ช่าง...เขียน ตอน

คำ... แม่สอน

ยอดเยี่ยม เทพธรรานนท์
ศก ๓๔๔๖.

ไม่นานมานี้ ผมมีโอกาสคุยกับคนๆ หนึ่ง เขาได้เล่าเรื่องแม่ของเขาให้ผมฟังว่า

.....“ครั้งหนึ่งที่ภูเรือ จังหวัดเลย ผมยืนอยู่ที่ระเบียงบ้านไม้ริมน้ำหลังหนึ่งในป่าสวยงาม มองเห็นแมงไม้และภูเขา มีดอกไม้หลากหลายเบ่งบาน สวยงามอย่างยิ่ง ลมหนาวจากเมืองจีนพัดสยายน่านั่งไต้ต้นไม้กลางแจ้งที่มีแดดรำไรให้ความอบอุ่นเป็นที่สุด ชื่นชมกับธรรมชาติอยู่ ณ นั้น และในขณะที่กำลังมีความสุข ก็ปรากฏเมฆฝนตั้งเค้าครึ้มมาแต่ไกล กลุ่มเมฆดำค้อๆ เคลื่อนมาดบังประกายแดดหมดท้องฟ้า

....น่าเสียดายเวลาดีๆ ที่ฝนจะต้องตกลงมาอีกแล้ว คงต้องหลบมานั่งในบ้านหลังเล็กอีกแล้ว

....ทำไมฝนถึงต้องตกในเวลาดีๆ เช่นนี้ ทำไมฝนถึงไม่ตกตอนอื่นที่น้ำจะตก

....โอมเพี้ยง...โอมเพี้ยง.... ฝนอย่าตก ฝนอย่าตก

ภาวนาในใจหลายครั้ง ดูฟ้าจะไม่ได้ยิน สายฝนมองเห็นไกลๆ คงมาถึงเราแน่อีกไม่นานนี้
เก็บไว้ในใจไม่อยู่แล้ว จึงเอ่ยคำออกมาลอยๆ ว่า....

“เพี้ยงๆ ฝนอย่าตกเลย.....”

มีเสียงจากผู้ชายคนหนึ่งที่เขาเห็นมาตั้งแต่เกิด เป็นผู้ชายคนหนึ่งที่ได้เดินตามรอยเท้าหลายๆ รอยที่เขาทิ้งไว้ห่างตั้ง ๑๐ ปี เขาพูดขึ้นว่า

“อย่าภาวนาว่าไม่ให้ฝนตก มันเป็นบาปที่เราสร้างความไม่ยุติธรรม”

“จำได้ใหม่ว่าแม่บอกว่าจะอย่างไร”

ผมหันไปมองเขา...เขาก็พูดต่อขึ้นว่า

“แม่บอกไว้ว่า.... เราจะภาวนาขอให้ฝนตกหน้าแล้งนั้นคงไม่เป็นไร เพราะเราก็แค่ตัดสินใจสนับสนุนให้เราได้ในสิ่งที่เราอยากจะได้ แต่ถ้าเราขอว่าอย่าให้ฝนตก มันจะเป็นบาปที่ไม่ยุติธรรม เพราะชาวนาชาวไร่ของประเทศเกษตรกรรมของเรา เขายังต้องการฝนอีกก็ได้”

ผมหยุดนิ่งชั่วคราว หยุดนิ่งทั้งร่างกาย สมอง และจิตใจ

.....แสงสว่างกระจ่างขึ้นในหยุดคิดจากภวังค์ของความเห็นแก่ตัว

... ขอขอบคุณพี่ชาย

... ขอขอบคุณคุณแม่ ที่ทำให้เราได้ “ ยั้ง คิ ด ” ทำให้เราจำได้และทำอะไรดีๆ ได้เสมอ

... ขอขอบคุณแม่ และ ขอขอบคุณตัวเองที่มีแม่เช่นนี้

หลังจากนั้นฝนก็ตกลงมา ท้องฟ้ามีครึ้ม นั่งอยู่ที่ระเบียงบ้านไม้เล็กๆ หลังจากนั้น มองสายฝนด้วยความสุข ความคิดคำนึงกระจายออกกว้างไกล
ยิ้มให้ต้นไม้ ยิ้มให้สายฝน ยิ้มให้ตัวเอง ยิ้มให้แม่”

ยอดเยี่ยม เทพธรรานนท์

ปล. คุณยังจำอะไรดีๆ ที่แม่สอนได้จริงๆ จังๆ สักประโยคหรือไม่ครับ ลองหยิบปากกามาบรรจงเขียนสักประโยคสิครับ... ACT